

EGYHAZI-ES ISKOLAI SZEMLE

Felelős szerkesztő: DEBRECZENI ISTVÁN református lelkész

Megjelenik két hetenként, szombaton

Előfizetési ára: egész évre 100 Lei,
fél évre 50 Lei, egyes szám 4 Lei.

Szerkesztőség: Salonta (Nagyszalonta)
Református lelkészi hivatal, a hová a
lelki szellemi részére vonatkozó min-
den közlemény küldendő. Kládóhíva-
tal: Oradea-Mare (Nagyvárad) Ferdi-
nánd király-út (Rákóczi-út) 14. szám
Előfizetési díjak, hivatalos hirdetések
díja, reklamációk Konrád Géza címére
Nagyvárad, Nagy Sándor-u. 14. küldendő

Én vagyok az élet.

János 14:6.

Én vagyok az élet. Talán egy ereje teljességében levő viruló ifju mondta e szavakat? Nem! Hiszen bár fiatal, de az élet megviselte már, mert míg éveken át városról-városra vándorolt, nem volt, hol a fejét pihentőre hajtja.

Vagy egy világ szerint élő, élvezetekben valógalató világfi? Óh nem, hiszen az élete lemondás, nélkülözés és áldozat volt

Az Ur Jézus Krisztus mondta ezt. De nem akkor, mikor sirjából kilépett, vagy feltámadva tanítványainak megjelent, hanem mielőtt még elszenvedte volna a kínos kereszthalált. Lelkében a rá váró gyötrelmes halál irtózatossá tette, szívében minden kinjának kegyetlen érzésével szólott így: Én vagyok az élet.

Husvét ünnepén az életet ünnepeljük, de mint kint a virulásnak indult tavasz szépségeiért visszalopózkodik a természet halála: a tél, úgy az életet ünneplő lelkünkre is egyre idelopózik a halál. Csuda-é, ha vágyva-vágyunk az élet — az igazi élet után. Menjünk hát ehhez az élethez az élet ünnepén, mely az ő diadalünnepe, ki így szólott magáról: Én vagyok az élet, Óhózzá, ki mint a halálon diadalt vett élet áll előttünk.

*

Mint husvét hajnalán az asszonyok Krisztus sirjához, mi is gondolatban, minden husvét reggelén legelőbb szeretteink sirjához megyünk. Pedig mint az asszonyokat, minket is ez a szózat fogad: „Mit keressetek a holtak közt az élőt?” Élők, élnek meghalt szeretteink, mert a halálban is életet „örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az Ő Fiában van” (I. Ján. 5. 11.), ki bátran mondhatta magáról: „én élek, és ti is élni fogtok, mert Én vagyok a feltámadás és az élet s aki Én bennem hiszen, ha meghal is él”.

A halál rémes jeleit bőven mutogatja az életünk. És mégis a husvét a halál rettenései közt is életet hirdet minékünk. Hirdet a villámtekinetű angyal szavával: Mit keressetek a holtak közt az élőt? Ne ott keressétek, ki sziveteknek kedves volt a földön! Ne a sírok rögei alatt, hol csak az elmulásnak indult tetemek porlanak, hanem ott, hol az örökké élő lelkek hazája van. Vagy ti talán csak a testet szerettétek kedveseitekben, mely máról-holnapra elváltozik, megbénul, minden szépsége meghervad — és nem azt, ami bennük szeretet, jóság, kedvesség, erény: lélek volt?

Ne csak a halált lássátok, mely ezernyi alakban rémitő arccal tekint felétek, hanem az életet is, mely onnan árad ki annak a szívből, aki így szólott: Én vagyok az élet.

Ne csak az üres sirt nézzétek, mely mellett vérző szívvvel álltok, míg szeretteiteket behelyezitek, hanem azt az üres sirt is, melynél meglepett, de boldog szívvvel álltak az asszonyok az első husvét reggelen.

Ne csak a koporsót, a test utolsó hajlékát lássátok, hanem lássátok meg hitetekkel azt a hajlékot is, mely az Atya házában van, melyet elkészített a feltámadott élet.

*

Krisztus az élet az életben.

Egyre szaporodtak, akik azt vallották, hogy vallás nélkül, Krisztus nélkül is lehet élet, igaz, boldog élet a földön. Hogy milyen ez az élet, bebizonyították, — gyönyörűen, borzalmasan bebizonyították. Bebizonyították János apostol szavainak igazságát: akiben nincsen meg az Isten fia, az élet nincs meg abban. (I. Ján. 5., 12.)

Nézzünk vissza ebbe a még egészen meg sem halt multba, melyben a Krisztustalanság ülte véres vad orgiáit: élet volt-é az? Vagy élet-é ez a mostani, mely itt forr, zug, kava-

rog körülöttünk, melyben itt tülekedik egyik ember a másik ellen, elfeledve, hogy egymásnak nem ellenségei, hanem testvérei vagyunk, testvérei tartozunk lenni! Élet-é, midőn a szívünk, melynek csak szeretni volna szabad, tele van gyűlölködő irigységgel? Élet-é, melyben mindennek indító oka és eredménye, kezdete és vége az emberek közötti legnagyobb válaszfal, a minden irigység és minden gyűlölet forrása: a pénz, mely megmételtyezte már a közéletet is és melyért — bár napról-napra kevesebbet ér — mégis egyre többen adják el a legnagyobb értéket: a lelküket.

Van-e valaki, aki ne vágyne egy más, egy új élet után? Aki ne vallaná, hogy a mai után egy szebb, tisztább, igazabb és mindennekfölött becsületesebb és emberségesebb életnek kell következnie? Ennek az életnek pedig Krisztus a kútfeje, a krisztusi élet az eszménye, melyhez hasonló nincs sehol semmi bölcséletben, mintahogy Óhózzá hasonló nem élt soha senki a földön!

Ennek az életnek itt kell elkezdeni a mi szívünkben, innen kell kiindulni a mi életünk-ből, kik keresztyéneknek valljuk magunkat.

Vissza, vissza Krisztushoz! Vágyaitokkal új világ aijtáján sürgető szegény megcsalt emberek: Vissza Krisztushoz! Ahoz a Krisztushoz, ki mint Mária Magdolnának, új életet adott ezer, meg ezer bűnétől gyötört, vergődő, elbukott, élettelen szívnek. Ahoz a Krisztushoz, ki új világot teremtett már kétszer a földön és újjá fogja teremteni ismét ezt a szerencsétlen, tőle elpártolt világot! Ahoz a Krisztushoz, aki él, mert Ő az élet és az élete: örök élet.

Debreczeni István.

KONFIRMÁCIÓI EMLÉKKÖNYV

Ára
12 lei

Irták: Dr. Kecskeméthy István, ref. theologiai tanár, Vásárhelyi János, kolozsvári ref. esperes és dr. K. Tompa Arthur az E. M. Sz. titkára.

Most jelent meg! A diszes címlapu, több mint két iv terjedelmű füzetet a Konfirmációi Emléklap vezeti be, amely az eddig szokásban volt konfirmációi bizonyítványokat fogja helyettesíteni. — A lelkész és tanító uraknak 10 százalék engedményt nyújt és a Ref. Lelkész Egyesület javára még külön 10 százalékot ad a kiadó Evangéliumi Missió. Cluj—Kolozsvár, Str. Babes—Trefort-u. 13. sz. vagy Béres Károly könyvkereskedése Oradea-Mare—Nagyvárad, Fő-utca 14. sz. Mutatványszám 12 Lei, beküldése ellenében bérmentve.

Huszonöt év.

Szabolcska Mihály beszéde jubileumi ünnepélyén.

Mélyen tisztelt gyülekezet, kedves atyámfiai!

Mindenekelőtt hálásan és meleg szívvel, meghatottan köszönöm mindazoknak, akiknek a legparányibb részük is van benne, ezt a mai rólam való, kedves megemlékezést.

Huszonöt esztendő bizony nagy idő a földi ember életében. Ha széttekintek itt ebben a gyülekezetben, keveset látok azok között, akik résztvettek itteni lelkész beiktatásomon huszonöt esztendővel ezelőtt.

„Elhull a virág, eliramlik az élet...”

Azok között, akiket az első években kereszteltem itt, nem egynek már a gyermekét is én kereszteltem meg.

Kedves atyámfiai, mélyen tisztelt gyülekezet! Most mikor készültem ide feljönni és megállni itt a gyülekezet színe előtt: áthullámzottak lelkemen az elmúlt negyedszázad sok minden emlékei. A jóleső, édes emlékek ép úgy, mint a fájdalom és olyanformán érzem magamat, mint az evangéliumi sáfár, mikor a gazda hívó szava hallatszott: „állj elő és adj számot a te sáfárságodról.”

Mélyen tisztelt közönség! Az emberi foglalkozások között a pálya és hivatás betöltését és betölthetését illetőleg aligha van egy is nehezebb és különlegesebb munkatér a lelképásztorénál. Neki munkáját kimérő és megszabó u. n. *szolgálati pragmatikát* készíteni szinte lehetetlen volna. Munkatere kimérhetetlen, holott látszólag nem is olyan nagy kötelességeit, átlagosan, felületese szemmel nézve könnyen elvégezheti, munkája mikéntjéért felelősséggel — hiába Isten szolgája — lényegében a legtöbbször igazán csak a jó Istennek felelős. De éppen ebben rejlik munkájának és felelősségének óriási, szinte mérhetetlen volta is. Szóval az önmagával való megelégedést, a hivatás miként való betöltését illetőleg nálunk, a mi pályánkon csakugyan áll az a mondás mindig, hogy „embere válogatja”.

Lehetnek és vannak is sokan, akiknek e téren önmagukkal szemben nincsenek igényeik s viszont lehet nem egy, akit

„Megemész az örök kétely
S pályabére
Égető, mint Nessus vére.”

Aki bárhogy emészti is magát, úgy érzi Pál apostollal, hogy „haszontalan szolgál” maradt csak, mert ha mindent tett is: akkor is csak azt tette, ami kötelessége volt!

Temesvári 25 esztendeim úgy szálltak át felettem, mint a bárányfelhők az égen, észrevétlenül. S olyan gyorsan, mint a hajnali álmok. S mig sóhajtvá nézek utánok: önvád nélkül bár, de

magambaszállva: „találgatom s számlálgatom,” hogy vajjon melyik tisztemnek is maradtam többel adósa?

Annak a missiói feladatnak-e, mely csaknem a háboru végéig tisztemmé tette itt 5 fiókegyházon kívül, Temesmegye 7 járásában szétszórta református magyar véreim fölkeresését és megtartását. Széthordani nekik szent talizmánul nemcsak a „Tebenned biztunk” hitvallását, de mint magyar pap, akkor még a „Hazádnak rendületlenül” megtartó erejét is. Hányszor éreztem tehetetlen vergődéssel, hogy mennyire egy egész ember minden idejét lekötő hivatás lett volna ez:

Vagy annak a másik tisztemnek, mely ebben a nagy kultur-városban az elemi iskolákon kívül 18 közép- és felsőfoku iskola fiú- és leányöndevendékei között várt reám évről-évre, heti 20–22 hittan-órájával.

Akik tudják mit jelent ez: azok azt is megértik, hogy mennyire egy másik egész embert lekötő szent és magasztos hivatáskör ez.

Pedig ezek mellett még mindig hátra volt talán a legfontosabb tér: a temesvári lelkészi teendők tere, a háboru elején már több mint öt-ezer lelkes gyülekezetével, belmissiói teljes munkakörével, szintén nem megkövetelhettem-e egy harmadik egész ember minden idejét és minden munkabírást.

S ha mindezekhez még hozzá adom — kérkedés nélkül, illő szerénységgel — azt az irodai elfoglaltságot, amit éj-napidőmből egy több, mint 80 ezer példányban megjelenő néplapnak, a „Téli Ujság”-nak szerkesztési gondja s más irodalmi barkácsolásom okoztak: magamba szállva nem méltán kérdezhetem és kereshetem-e mai számadásom során, hogy vajjon hol, melyik tisztemnek maradtam többel adósa az elröppent 25 esztendő alatt?

Nem tudom. Csak kettőt tudok és kettőt érezek rám sulyosodó szent kötelességül ebben az órában,

Az egyik: leborulni a gondviselő Isten jósága előtt, aki az én erőtlenségemet megerősítette és kezemnél fogva kegyelmesen elvezetett idáig. A másik: hozzátok fordulni én édes atyámfiain, szeretet hiveim, gyülekezetem és azonkívül is minden jóembereim és barátaim. Hozzátok fordulni mondom és e bevallásaim során elnézésteket és megbocsátástokat kérnem, ha a társadalmi érintkezés terén nem lehettem sokszor úgy veletek, ahogy szerettem volna. Higgyétek el, hogy tudok én más dalt is a hozzátok való szeretetről — „csak időm nem volt, hogy elmondhassam.”

Kedves atyámfiain, mélyen tisztelt gyülekezet! Nem volna teljes ez a kép, amit rövid visszapillantásom során nyujtok, ha még egy igen fontos dologról meg nem emlékezném.

Azt mondja az irás, hogy „jaj azoknak, akik mindenkinek tetszeni vágnak”. Azt is mondja, még pedig a Pál apostol szájával, hogy „ha minden embernek kedvébe akarnék jární: nem volnék az Isten szolgálja”.

A szeretet vallásának nagy apostola és szolgálja mondja ezt, kijelentvén ezzel örök igazságot, hogy más dolog szeretni és megint más: gyöngének, elnézőnek lenni a hibákkal és emberi gyarlóságokkal szemben. Nem mintha ő gyarlóság nélkül való lenne, de mert Isten szolgálja, akinek sokszor feddőznie kell a botránkozások között.

Örök mintaképtünk, a mi Urunk Jézus Krisztus, ugyebár maga az örök szent szeretet, de emlékeztek rá, hogy ostort fog a templomi kufárok ellen!

Ne legyen egy szív se e gyülekezetben, akit szerető szóval meg ne követnének e pillanatban, akit valaha dorgálásom során részemről méltatlan bántalom ért volna. Bizony mondom, hogy kötelességből, jószándékból okozhattam csak — ha okoztam — bántalmat valakinek. Isten a tanum, hogy rosszakaratból soha senkinek!

És most, mikor Isten nevét hívtam bírámnak, tanumnak: itt állok, hogy ítéljen meg engem a gyülekezet is, mely 25 esztendővel ezelőtt vezérének vállalt, szolgálójának fogadott.

Itt állok és alázatos szívvel, de főlemelt fővel hívom fel bírámul az én népemet.

Ha ebben a gyülekezetben [ideértve a távollévőket is] egyetlen olyan szegény, akit én hozzámfordultában valaha nem testvéri szeretettel fogadtam és sorsán enyhíteni nem igyekeztem, — ha van olyan árva, elhagyott, akinek buját-baját nem tettem én a magamévá — vagy olyan gyászoló fél, akit én sirni hagytam volna a vigasztalás szava nélkül: akkor én nem volnék méltó arra ma, hogy itt megálljak, sőt nem is tudnék rettegés nélkül megállani. Vagy ha e szent helyen valaha a bünt kivéve gyűlölséget szítítottam és hirdettem volna és nem mindig a megértő felebaráti szeretetet!

Ha valaha babonát, vakhitet, vagy bármi más olyan sötét ígét hirdettem volna itt, amelynek maszlagát emberek bolondítására és hitetésére használtam volna fel.

Kérkedés nélkül, becsületeslélekkel merek vállást tenni róla e gyülekezet előtt, hogy mindezek számonvételében nincs és nem is volt okom soha senki előtt lesütni a szememet!

Ezek után úgy a Püspök Urnak, mint mindazoknak, akiknek része volt az ünnepség megrendezésében: hálás köszönetet mondott a jubiláns.

Kivonat dr Gyöngy Jánosnak a bihari harangavatáson mondott beszédéből.

Kedves Gyülekezet! Az idő előrehaladt-sága folytán csak röviden kívánok beszélni azokról a nagy kötelességekről, amelyek reánk háramlanak hívekre és lelkipásztorokra egyaránt az egyházunk lelki ujjaépítésének nagy munkájában.

Nem akarom itt sötét színekkel ecsetelni azt a kétségbeejtő helyzetet, melybe intézményeinkkel együtt egyházunk hitélete jutott mindenfelé. De visszhangot kívánok adni azokra az elkeseredett és sokszor az igazságtalanság forrásából fakadó vádakra, melyekkel a gyülekezetek és lelkipásztorok egymást illetik a hitélet mai összeroppanása és terméketlensége miatt.

Nincs igazságuk azoknak, akik kizárólag a lelkipásztorokban keresik a hitélet mai elerőtlenedésének az okát. A Krisztus egyházában nincs hivatásbeli különbség lelkipásztorok és gyülekezeti tagok között. Az Istenországa építésére mindnyájan egyformán el vagyunk hívva és elvagyunk kötelezve, így egyformán nyomja a felelősség súlya mindnyájunk lelkét. Lelkipásztori munkát végez az a családfő, aki a csendes otthon falai között házi istentiszteletet tartva, gyermekeit az Ur félelmében kívánja nevelni. Pásztori, a lelkeket megőrző, megmentő munkát végez mindenki, aki csak egyetlen bűnöst Istenhez térít, aki társas összejöveteleken őrt áll, hogy fajtalan és gonosz beszédek az emberek ajkain ki ne jöhessenek; aki szeretettel nyújt segítő kezet az árvák, özvegyek és betegek felé. Lelkipásztori munkát végez az a tanító, vagy tanítónő, aki a vasárnapi bibliai iskolában beleoltja a gyermeki lélekbe a Krisztus követése iránti vágyó szeretetet.

Egyetemesen papok, egyetemesen lelkipásztorok vagyunk tehát mindannyian és mint ilyenek egyetemlegesen felelősek is egyházunk súlyos bajaiért. Az a lelkipásztor csak vezér előttünk az Istenországa építésében, kit, ha hűen és odaadóan sáfárkodik, lelkesedéssel kell követnünk a lelkeket megmentő munkájában; személyeskedésekkel, uralkodni akarásokkal és fizetés csonkításokkal ne igyekezzünk szárnyát szegni szent törekvéseinek. Ha pedig erőtlen hitű, hűtlen sáfárnak látszik, akkor is próbáljunk, tanuljunk meg érette imádkozni és érette aggódó, érette imádkozó lelkünk szeretetével vegyük rá, sőt mintegy kényszerítsük őt a lelki ujjaszületésre. És ha ebbeli munkánk sikertelennek látszik: a mi hitünk, a Krisztusunkhoz, egyházunkhoz való ragaszkodásunk akkor se rendüljön meg keblünkben. Minden egyes gyülekezeti tag első sorban önmaga felelős a saját lelke üdvösségéért az

élő Isten előtt és e felelősséget csak részben lehet a rossz példák látására, avagy a vezetők lelki erőtlenségére áthárítani.

Lelkipásztorokká, apostolokká kell lenni mindnyájunknak s teljes mértékben ki kell venni részünket az egyházunk lelki megnyitásának nagy munkájából. Ne feledjük el, hogy Krisztus nemcsak a 12 apostolra bízta az ő tudománya terjesztését, hanem Lukács evangéliuma szerint küldött ki 70 más tanítványokat is. Különösen nagy feladat vár minden családban a szülőkre, főként az édes anyákra. Vissza kell állítani, ahogy az őseinknél szokásban volt, az imádsággal, énekléssel és bibliaolvasással egybekötött családi istentiszteletet.

Kedves Gyülekezet! A régi görögök templomain a diszitmények között gyakran előfordulnak magasztos női alakok, az u. n. Karyatidák, kik a templomszentély tetőzetét büszkén tartják felemelt fejükön. Meggyőző erővel példázzák előttünk e női alakok azt a felséges s egyben felelősségteljes hivatást, mely az egyház fenntartásában, az Istenországa építésében a nőkre, az édes anyákra várakozik. Nekünk is vannak hatalmas méretű templomaink, amelyek azonban még nem mutatnak a gyülekezetek lelki nagyságára és erejére is; egy gyülekezet lelki háza akkor hatalmas, akkor erős, ha annak oszlopai az egyes családok megújult hitén, főként a nőknél, az édes anyákon nyugsznak. Péter apostol is így látja ezt, amikor intőleg szól: „Maga-tok is, mint élő kövek építtessetek lelki házzá és szent papsággá!” [I. Péter 2:5.] Igen, az Istenháza lelki élőköveivé kell lenni mindnyájunknak, szentélytartó Karyatidákká a gyülekezetek női tagjainak. A biblia fölé hajló édes anya képe szent, áldott emlékként marad bevésve lelkünkbe utolsó lehetünk; az édes anyai csóknak mindig háttartalan szeretet a forrása, de legdrágábbak, leg-szentebbek azok a csókok, melyekkel az imádkozni tanuló gyermeke arcát árasztja el az anyai szeretet.

Nézzünk azonban az érem másik oldalára is! Széltire hangzik a panasz a lelkipásztorok és tanítók részéről, hogy milyen romlott a nép, mennyire mintegy ellenségévé lett sok helyen egyházának iskolájának. Egyesek a vezetők közül még birkóznak a feltornyosuló nehézségekkel, sokan azonban fásultan, reményt veszve, csaldottan, kifáradva vonulnak vissza a további küzdelmektől és megtörten vallják be munkájuk meddő, sikertelen voltát.

Kedves Lelkipásztor és Tanítótestvéreim! Ez az elkeseredés valahogy hasonló az egész éjszaka eredménytelenül halászó tanítványok pa-

naszához. Itt valahol hiba van, aminek meg kell keresnünk a forrását. Péteréknél az volt a munkájuk eredménytelenségének az oka, hogy munkájuk közben nem volt velük, nem volt lelkük közelében a Mester, a baj oka az is volt, hogy bizonyára a fergetegtől való féltükben nem mertek beljebb menni, a halak sokaságát magukba záró nagyobb vízmélységek felé, hanem csak a part szélein halászgattak.

Talán nálunk is ilyesmi okok gátolják a sikert? Talán felszínes volt a mi eddigi egész munkálkodásunk? Talán magunk sem éltük át az utóbbi kor modernnek nevezett papképzése és tapítóképzése mellett a Krisztussal való lelki találkozás csodás jelenését? Talán tulontul sok időt szenteltünk az egyház és iskola adminisztrációjának, a magunk anyagi ügyei intézésének s annál kevesebbet a lelkek egyénenkénti és családonkénti gondozására, akik aztán lelkileg nem eléggé támogatva, vagy teljesen magukra hagyatva, nem csoda, ha a hitetlenségnek, istentagadásnak, sőt sok helyt a nemzete, faja iránti elhidegülésnek, nemtörődömségnek lettek a rabjaivá!

Testvéreim! Az élő Istennek állunk a szent színe előtt! Felelősségünk, mulasztásaink, gyarlóságaink tudatában valljuk be töredelemmel és alázattal, hogy egyetemesen vétkeztünk mindannyian, vezetők és vezetettek egyaránt. Egyházi életünk formalizmusba sülyedt le, annak csak a külső keretei maradtak meg, de kihalt abból az alázatos krisztusi hit, a lelkeket imádságra ösztönző, Istenhez emelő és áldozathozatalra serkentő erő. Egyházunk és hitéletünk eme romjai közül azonban bizva tekintünk fel a napba öltözött, megdicsőült Üdvözítőre, ki hozzánk is intézi megújulást jelentő, kegyelmi ígérését: „*Ime én mindent ujja teszek! A szomjazónak adok az élet forrásának vizéből ingyen.*“ (Jel. 21: 9.) Megszólal a próféta harsonája is: „*Vár titeket az Úr, hogy könyörüljön rajtatok!*“ (És. 30: 18.)

Kedves Gyülekezet! Akik az első pünkösdi alkalmával a Péter apostol elbűvölő prédikálását hallották, felébredt lelkükben a megújulás utáni vágy és tanácsstalanságuk tudatában e kérdéssel fordultak az apostolokhoz: „*Mit cselekedjünk atyámfiai, férfiak?*“ (Csel. 2: 37.) Mi is, amikor bűnterhelt lélekkel, aggódva, tanácsstalanul állunk egyházunk hitéletének és intézményeinek romjai felett s érezzük úgy magunkra, mint egyházunkra nézve a megújulás szükségességét, együtt tanácskozva, egymásra tekintve, méltán tehetjük fel a kérdést: „*Mit cselekedjünk atyámfiai, férfiak?*“ Hol és hogyan kezdjük el az egyházunk megújításának égetően sürgőssé vált munkáját?

Mindenek előtt mi vezetők igyekezzünk „en-

gedni a Léleknek.” Ujuljunk meg hitünkben, beszédünkben, tetteinkben. És kezdjük el a hivek egyénenkénti, családonkénti lelki gondozása által a mentő munkát s egyházunknak új és erősebb alapokra való fektetését. A tömegre hatni akaró templomi prédikációval egyedül nem lehet ma már összetartani a gyülekezeteket, hanem Krisztus rendelése szerint, mint jó pásztorok, utánuk kell hogy menjenek a lelkészek a hiveknek a családi otthonokba. Az utóbbi időkben a világ sok országaiban és Magyarországon is végbe ment lelki ébredések vezetői reá jöttek, hogy ma a hiveket egyedül a személyes és családonkénti evangélizálás útján lehet a hitben megtartani és az egyházhoz szorosan odafűzni. Nagy bűn a mi egyházunkban, hogy a lelkipásztorokat inkább csak az egyházi adminisztráció terén ellenőrizzük, de nem kérjük számon tőlük, hogy mit tettek a lelki adminisztráció, a hivek intenzív lelki gondozása terén. Annyira általánossá vált a lelkipásztorok ellenőrzésének ilyen irányban való felfogása, hogy ennek tudatában sok lelkész egyenesen tiltakozna és felháborodna az ellen, ha pl. a cura pastoralis elhanyagolása miatt hitetlenné és egyháziatlanná vált gyülekezetébe hívása és akarata ellenére beállítanának egy napon lelkész-társai és elkezdenék nálánál erőteljesebb lélekkel és hittel prédikálni a megtérés evangéliumát. Egyházi jogi érvekkel bizonyítgatná: „ez az én gyülekezetem, itt csak nekem van jogom prédikálni!” Pedig nincs igaza, mert az nem az ő gyülekezete, hanem a Krisztusé; az a gyülekezet a Krisztus testét képező anyaszentegyháznak az egyik tagja, melyben ő csak szolgál, csak sáfára az Isten ígéje hirdetésének, akivel szemben, ha a lelki munkát elhanyagoló hűtlen sáfárnak bizonyul, ha hanyagsága folytán a bűn elharapódzó nyavalyája beteggé teszi a gondjaira bizott lelkeket: igenis helye van a beavatkozásnak, sőt a felelősségre vonásnak is. Amint a test egyik beteg tagja veszélyezteti az egész test egészségét, úgy az összeségre, az egyetemes egyházra is bénítólag, sőt fertőzőleg hat, ha annak részeit képező egyik-másik gyülekezetben a pásztorizálás hiánya miatt a hitetlenség, az Isten-tagadás elharapódzik. Ezt a szervi összefüggést látja az apostol is, amikor így szól: „*Ti pedig a Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerini. És ha egy tag szenved, minden tagok egyetemben bántódnak.*“ (I. Kor. 12: 26–27.)

Egyetlen missziói mezőnek kellene tekinteni az egész egyházkerületet, hol a lelkészek összefogva, egymás gyülekezetében megjelenve, egymást segítve igyekeznének a lelkeket a hitetlenség álmából felrázni. Egy bizonyos idő múltán ugyanis még a legkiválóbb lelkész személye is

elkopik, elszürkül mintegy gyülekezetében a megszokás által s már csak ebből a szempontból is fontos, hogy a lelkipásztorok a gyülekezeti munkában egymás segítésére siessenek. Eddigi felszínes munkánkat abban hagyva közelebbi és szorosabb lelkikapcsot kell teremteni közöttünk és hiveink között; ki kell evezni a mélyre és le kell eresztetni lélekfogásra a hálónkat oda, hol a bűn örvényében elmerülve, fuldokolva küzdeknek várnak szabadittatás után a lelkek ezrei. Lehet, hogy a Sátán viharokat fog támasztani utunkra, lehet, hogy magunk is visszarettegünk az élénk tornyosuló akadályoktól s időnként az egyedülhagyatottság leverő érzése vesz erőt lelkünkön, de egy forró fohász és érezni fogjuk, hogy egy szeretetteljes, meleg kéz érinti meg vállunkat, a Jézus keze, ki fáradt fejünkre hajolva ezt suttogja felénk: „*En vagyok, Jézus, ne féljetelek!*“ Ilyenkor újból erőre kapunk s járunk, Jézusra tekintve, a hullámok hátán bátran, félelem nélkül; érezni fogjuk a bűnnel szemben való harcainkban, hogy miként növekedünk, erősödünk naponként, válunk óriásokká, leszünk a bibliai 70 tanítvány módjára a Krisztus ereje által ördögöket üző hatalommá s munkánkban megszentelődve és megdicsőülve mi is boldogan fogjuk ajkainkra venni Pál apostol szavait: „*Mindent megtehetek a Krisztus által, ki engem megerősít.*“ [Filip. 4: 13.] Ámen.

Lelkészegyesületi választmányi gyűlés.

A lelkeszegyesület választmánya folyó évi március hó 11-én Kolozsvárt, a theologia akadémia tanácstermében gyűlést tartott. Megbeszélés tárgyát képezte a múlt eredményének a számbavétele, a jelen helyzetnek a mérlegelése, a jövőre vonatkozó teendők körvonalazása. Sajnos — bántó, hogy mást nem mondhatunk — ez a kép, mely a hármas nézőpontból eléánkbe sugárzott, sok tekintetben leverő volt. Az egyesület multja, jelene, hangosan kiáltó szóval emel ellenünk vádat. A vád súlyos, lényegében nem kevesebb, mint az, hogy mi lelkipásztorok nem tömörülünk tisztán lelkeszi érdekek munkálása végett sem. Hogy lehetséges ez? Mi a széthúzásnak, a külön utakon való járásnak az oka? Hát remélhetjük mi azt, hogy azoknak a felelősségteljes feladatoknak, köteleességeknek, melyek ma kimondhatatlan súlyllyal nehezdednek ránk egyenként, könnyebben tehetünk eleget, mint összefogva, egyetemlegesen, mérlegelve az utakat, az eszközöket, az eshetőségeket? Az erő az egységben, a szoros összetartásban van. Az egyházkerületeknek egymáshoz,

államhoz való viszonyának rendezetlensége, az egyházra nehezdedő kulturfeladatok megoldása, az evangélizáció, a hitélet megújítása, mind-mind az összetartás, az egyetlen, az egyöntetű eljárás szükségét hangsúlyozza. A hivatalos egyháztól várni mindent nem lehet, nem szabad. Világosan láthatjuk ezt nagy költőnknek Szabolcska Mihálynak fájdalmas felkiáltásából, a kulturadó eredménytelensége miatt. Ezt, mint a többi ránk váró feladatokat, a lelkészek összefogó agitációjának kellett volna megelőzni.

Ilyen munkára csak szervezve leszünk képesek. A lelkeszegyesületre nagy feladatok megoldása vár. Egyesüljünk, mert egyesülnünk kell, ez volt a kialakult meggyőződés a választmányi gyűlésen. A gyűlés lefolyásáról szóló tudósítást különben az alábbiakban közöljük:

A gyűlés megnyitása előtt az egybegyűlteknél a felhangzott az ének s szállt buzgón az Ég Urához: „*Jövel szent lélek Ur Isten!*“

Az ének elhangzása után Kecskeméthy István dr. egyesületi elnök mondott rövid imát s tartott Filip I. 8–11. alapján bibliamagyarázatot a szeretetről, mely nem földi, hanem krisztusi, mely az erényeknek — magának az igazságnak is forrása.

Ezek után került sor a gyűlés formális megnyitására. Az elnöki megnyitón a csalódottság érzése rezgett át. Kiváltotta azt a fejlődés lassu menete. Kiértékelte azonban a reménység is, mely az izmosabb, aktívabb jövőről beszélt hozzánk.

Az elnöki megnyitó után Nagy Lajos titkár tette meg rövid, tömör, mondatokban gördülő jelentését. Elsősorban a tordai kongresszus utáni eseményekről számolt be. A kongresszus határozatok értelmében felterjesztést nyújtottak be az özvegyek és árvák járulékaik rendezése tárgyában: a „Magyar Kisebbség“ című folyóirat ügyében stb. Rámutatott arra, hogy az egyesület működését a legbénítőbban befolyásolta a „Figyelő“ szerkesztőjének dr. Árkossy Jenőnek a lemondása, kinek az egyesület, szerzett nagy érdemeire, jegyzőkönyvi köszönetet kíván mondani. A javaslatot a választmány magáévá tette.

Az eseményekről való számadás után a seregszámola adatait hallgattuk meg. Az erdélyi egyházkerületből az egyházmegyei tagozatok megalakulásáról 9 egyházmegyéből, a királyhágómelléki kerületnek pedig 3 egyházmegyéjéből érkezett jelentés. A mi kerületünkben a beérkezett adatok alapján 90 tagja van az egyesületnek. Nem adott jelt magáról az Érmellék, a Bánát és Szalonta.

Kovács Sándor vajdahunyadi lelkeszegyesületi elnök a számadások megvizsgálásáról tett jelentést. A számadás jelentését választmány

elfogadta — a jövőbeli számadások alapjául helyben hagyta.

Daróczy Ferenc pénztárnok az 1923. évi számadásait mutatta be. Bevétel volt 20,446 lei, kiadás 18,413 lei, maradvány 2033 lei. Az egyesület vagyona jelenleg 18,207.51 lei.

Külön tárgyalta választmány a naptár számadását 1924. évi naptárra vonatkozó adatok ezek: Bevétel 83,330.55 lei. Kiadás 71,792.55 lei. Pénzmaradvány 11,538 lei.

A mérleg ez:

Pénzmaradvány	— — — — —	11.538 lei
Kintlevő naptár ára	— — — — —	8436 "
Naptárkészlet érték (egy napt. à 5 lei)	— — — — —	3050 "
Osszesen	— — — — —	23.024 "

A számadás alkalmával kitént, hogy az 1922. évi naptár-kiadás 10,026 leit kitevő tiszta hasznából idáig 2491 lei folyt be, a többi pedig még kint van egyeseknél. Választmány így szükségét látta annak, hogy a pénztárnokot megbizsa, ennek esetleg per után való behajtásával is. Sajnálattal értesült a választmány arról, hogy voltak akik nem fordítottak fáradságot a naptár terjesztésére.

Az anyagi ügyek letárgyalása után Kádár Géza alelnök a lelkesegyesület feladatairól Tarnóczy Lajos az egyházi és vallásos élet főbb problémáiról tartottak magas színvonalu előadásokat. Mindkét előadást leközi az egyesület lapja, így bővebb ismertetésükre nincs szükség.

A hivatalos lap szerkesztését a legközelebbi kongresszusig, mely Sepsiszentgyörgyön lesz folyó évi június havában, Kádár Gézára bízta a választmány.

Végül Tótfalusi Józsefinditványára elhatározták, hogy a kongresszussal kapcsolatosan, lelkeszi kurzust is tartanak a jelentkezők számára.

A gyűlést buzgó ének és ima rekesztette be.

Dr Bodnár Gábor.

Orgonahomlokzatsipok

a rekvirált sipok helyébe elsőrendű kivitelben készülnek

Wegenstein S. Fiai orgoná- és harmonium gyárában, Timisoara.

Kitűnő hangú harmoniumok és pedálos harmoniumok dílándóan raklaron. Orgonajavítások, tisztítások és hangolások pontosan eszközöltek. Kötélgyetessel és harmonium-örögzéssel díjtalanul szolgálunk. 4-26

Harangokat,

vas harangszerelőnyeket ajánl és vas harangállványokat

Hönig Frigyes harang-öntődjé

ARAD, Sírada Barliu No. 10-21. Alapított 1840.

Egyházi hírek

Lapunk jelen számát mindazon előfizetők részére, kiknek címére eddig küldöttük expedáljuk. De mert a hátralék ezekre megy, kérjük azokat, kik évek óta a lap díjával hátralékban vannak, sziveskedjenek hátralékukat kiegyenliteni; — ha a lapot tovább megtartani nem óhajtják, a jelen szám visszaküldésével tudomásunkra hozni. *A Kiadóhivatal.*

Egyházkerületünk ügye. Az egyházkerület dec. 14-én tartott közgyűlés határozatából a kormányhoz felterjesztett memorandumra márc. 14-i kelettel a következő válasz érkezett Csernák Béla egyh. ker. főjegyzőhöz: F. évi 6. sz. a kelt iratára van szerencsénk válaszolni, hogy a püspök nélkül maradt résznek egyházkerületté való szervezése tárgyában tartandó közgyűlés csak a vallásgyakorlására vonatkozó törvény megszavazása után lesz aktuális, amint erről a 21,323—1923. sz. iratunkkal értesítettük. A vezérig. h. Dr Gh. Comşa. Aligazgató A. Pop.

Szabolcska Mihály kettős jubileumának második része, a kiváló költő 40 éves irodalmi évfordulója márc. 23-án zajlott le Temesváron, lelkes ünnepi hangulatban, a közönség nagy érdeklődése mellett. A temesvári Arany János-Társaság a költő kívánságára, szerény keretben óhajtotta megünnepelni a 40 éves évfordulót, azonban ennek ellenére országos jellegű, diszes ünnepély színhelye lett a temesvári színház, ahol az ünnepségek vasárnap délelőtt előkelő közönség előtt zajlottak le. A színházi ünnepségen Temesvár és a Bánság vezető magyarságán kívül megjelentek Kolozsvárról a Magyar Párt központi vezetőségének, az Erdélyi Irodalmi Társaság, az Unitárius Irodalmi Egylet és számos vidéki kulturális intézmény küldöttségei. — Az ünnepély műsorát dr. Sztura Szilárd, a temesvári Arany János-Társaság elnöke nyitotta meg, emelkedett szavakban méltatta Szabolcska Mihályt, a hit, remény és szeretet lelkes dalnokát, aki a családi élet szépségének és örömeinek megéneklésével szinte tulszárnyalta Petőfit, műdalaival pedig első helyen áll a magyar irodalomban. Szabolcska költeményeiből vett idézetekkel teletűzdelve, markáns szavakkal rajzolta meg a jubiláns poéta költészetét, amelyért a Magyar Tud. Akadémia, a Kisfaludy- és Petőfi-Társaságok a halhatatlanok sorába emelték. Ezután Temesvár hölgyeinek emléklakettjét nyújtották át az ünnepelt költőnek, aki meghatottan mondott köszönetet a magyar nők ajándékáért. — Percekig tartó lelkes óváció után a koszorús költő „Utravaló” és „Költeményeim” című költeményeit olvasta fel, frenetikus hatással. Zsigmond, temesvári színművész néhány gyönyörű Szabolcska-verset sza-

vált. Láng Béla pedig hű román fordításban bemutatta Szabolcska legszebb verseit, általános tetszés mellett. Szunyogh Jenő Szabolcska-dalokat énekelt, Balázs Emil zongorakiséréte mellett. A gazdag ünnepi műsor emelkedett hangulatát az országos dalosversenyen megkoszorozott híres temesvári Magyar Dalárda emelte, a költő három leghíresebb dalának kitűnő interpretálásával, a közönség viharos tapsai közt. — A műsor végén az ünnepi üdvözlések következtek, amelynek során a Magyar Párt kolozsvári központi vezetősége, dr. Grandpierre Emil alelnök vezetésével átnyújtotta a Magyar Párt emlékiratát meleg elismerő szavak kíséretében. Majd a különböző irodalmi társaságok üdvözlése után Szabolcska Mihály könnyekig meghatva mondott köszönetet különösen az Erdélyi Irodalmi Társaság küldötteinek. — Vasárnap este a Magyar Párt temesvári vezetősége a jubiláns költő és az ünnepségekre érkezett vendégek tiszteletére vacsorát adott, amelyen számos felköszöntő hangzott el az ünnepelt költőre és az erdélyi vendégekre. Szabolcska Mihályt költői jubileuma alkalmából több száz távirattal üdvözlötték tisztelői, nemcsak Erdélyből, hanem Magyarországon és az utódállamok minden részéből. — Az üdvözlők közé sorakozunk mi is, lapunk olvasótáborával együtt, kik lelkes örömmel és büszkén köszöntjük Szabolcska Mihályt, ki bár az egész magyarságé, de első sorban mégis a mienk. — Áldja meg a Mindenható minden javával sokáig gazdagon!

Harangavatás Biharfélegyházán. Lélekemelő ünnepély keretében folyt le a biharfélegyházai ref. egyház 2 új harangjának felavatása március 23-án. Délelőtt Végh József, az érmelléki egyházmegye kiváló esperese a „Te benned bízunk eleitől fogva” elhangzása után a lelkeket megható, Istenhez emelő szavakban megáldotta a két új harangot (476 és 261 kgr.) Isten védő, oltalmazó karjaiba ajánlva. Ludman Lajos, szentimrei lelkész a 135 éves, megrepedt kis harangot szívhez szóló, megindító szavakban bucsúztatta el. Az új harangok és a régi megkoszorúzása után elhelyezték az új harangokat rendeltetési helyére. — Az istentiszteletet Füzesy Géza érábrányi lelkész végezte, Zsid. III r. 8. v. alapján, lebilincselve a lelkeket építő hatású beszédével. Majd Konrád Géza kerületi titkár két gyermeket keresztelt, szép és tartalmas szavakban az Isten gondviselő s áldó kegyelmébe ajánlva. — Délben közebb volt, amelyen az esperes megköszönve a gyülekezetnek áldozatkészességét (1400 lélek 140 ezer lei költséggel készítette új harangjait) továbbra is buzdította őket hitüknek jócselekedetekben való megmutatására. Helybeli lelkész megköszönve lelkészársainak a szíves eljövételüket s készséges szolgálatukat, Isten bőséges áldását kérve reájuk. — A délutáni istentiszteletet Kovács Gábor b.-vajdai lelkész végezte, János ev. 10. r.

27. v. alapján, mely hitről tanuskodó beszédében lelkesítve a híveket továbbra is Isten követésére! Egei István lelkész a harangok történetét olvasta fel, mely után 7 alkalmi szavaltat következett. Istentisztelet közben 2 hangra betanítva az iskolák növendékei énekeltek új énekeket, a gyülekezet tagjai pedig, örömkönnnyek hullása közepette adtak hálát az Istennek, a reájuk nézve oly kimondhatatlanul boldog és felejthetetlen örömnépért.

Lelkészi köri értekezlet. A szalontai lelkészi kör április 3-án tartotta a lelkészegyesületi gyűlést megelőző értekezletét Nagyszalontán, hol 7 lelkész jelent meg. Az értekezlet, részben a belényesi kör indítványára több fontos javaslatot terjeszt az egyházmegye lelkészegyesület s az egyházmegyei közgyűlés útján az egyh. kerületi közgyűlés elé. Így javasolja, hogy a nagyváradai tanítónőképzőt theológiává, levita és kántorképzővé alakítsa át, mint amire ugye lehet a legközelebbi jövőben igen nagy szükség lesz. Felterjesztést tesz arra nézve, hogy a vasárnapi iskolák megkezdéséhez készítsen a kerület szabályrendeletét, utmutatást s az ilyen és általában az egyházi élet megnyitásával kapcsolatos ügyek végzéséhez alakítson egy belmissziói bizottságot. Készítsen a kerület, vagy akár az egyházmegye presbyteri szabályzatot is, mely meghatározza a presbyterek kötelességeit és vezesse be minél előbb az egyházfegyelmet. Foglalkozott az értekezlet a konfirmáció reformjával is, melyet égetően szükségesnek lát. Az előkészítés idejét legalább novembertől áldozó csütörtökig terjedő időre óhajtja tenni. A kor kitolására nézve megoszlottak a vélemények, de felkéri a kerületet, hogy megalkítandó belmissziói bizottsága útján készítse el az egésznek egységes tervezetét, melynek alapján gondoskodjék megfelelő kézikönyvről. Felkéri a kerületet a ker. gyűlések jegyzőkönyvének kinyomtatására is. Intézkedett az értekezlet az egyházmegye lelkészegyesület alapszabályainak elkészítéséről, melynek két fontos pontja a lelkészeknek az értekezleteken, a gyűléseken való megjelenés kötelezővé tétele és a lelkészi fegyelem behozatala. Elhatározta, hogy az értekezleteket felváltva más-más egyházakban tartja meg s minden egyházban egymás segítségével vallásos estélyeket rendez. Az országos lelkészegyesületi gyűléseken való képviseltetés költségeinek fedezéséről a saját és az egyházak hozzájárulásával gondoskodik. Általában az értekezlet lefolyása alkalmával bizonyosságot nyert, hogy minél gyakrabban szükség van ilyen értekezletek tartására, hogy ezáltal magunkat és egymást erősítsük gyülekezeteink életét elevenítsük.

Tanácsbírói értekezlet. A baia-marei [nagybányai] református egyházmegye tanácsbírói kara Széll György esperes és Csaba Adorján e. m. i. gondnok elnöklése mellett értekezletet tartott múlt hó 8-án. Az értekezlet tárgyát annak a megbe-

szelése képezte, hogy milyen eljárást tanusítson az egyházmegye vezetősége azokkal az egyházakkal szemben, amelyek a múlt év végén már esedékessé vált kulturadót még eddig nem fizették be. Részletes megbeszélés után abban állapodott meg az értekezők, hogy egy lelkes és világi tagból álló küldöttség szálljon ki mindazokba az egyházközösségekbe, amelyek a kulturadó beszületését, elmulasztották, vagy megtagadták és részint istentisztelet, részint presbyteri gyűlés keretében fejtsék ki a hívek előtt a kulturadó szükségességét és tárják fel azokat a veszedelemeket, amelyek a kulturadó be nem fizetése esetén, úgy az egyes egyházakra, mint az egész romániai magyar református egyházra származnak. Örömmel értesülünk, hogy összesen hat egyház van ilyen, melyeket az egyh. m. vezetőférfiai egymásközt nyomban fel is osztottak. Végül az egyházkerületi fenntartói alap gyűjtése tárgyában azt a határozatot hozta az értekezők, hogy az egyházmegye összes gyülekezeteiből bekéri azoknak a a tehetősebb egyháztagoknak a névsorát, akiknek támogatására a nagyfenttartó alap létrehozásában számítani lehet és az összeállított névsort — esperes újjan — eljuttatja Telegdy László e. ker. tanácsbíróhoz, a fenntartói alap eszméjének a felvetőjéhez, azzal a kéréssel, hogy ő forduljon e tárgyban buzdító felhívással a névsorban jelzettekhez.

A kolozsváriak Nagyváradon. Az erdélyi egyházkerülettel s erdélyi testvéreinkkel való szoros kapcsolat megteremtésének gondolata egyre többször vetődik felszínre mindkét oldalon. E gondolat indította egyházkerületünk lelkesi karának számos tagját arra, hogy résztvegyenek az erdélyi lelkesítársak gyűlésein s ez vezérelte most körünkbe Kolozsvárról érkezett vendégeinket, mint a theológiának s egyszerűságnak erdélyieknek illusztris reprezentánsai. Diszes ünnepség keretében nagyszámu közönség előtt mutakoztak be a kolozsvári theologia neves professzorai: Dr Imre Lajos, dr Tavaszi Sándor s tehetséges diákjai: Farkas Béla, Bencze József és az ismert erdélyi publicista: Gyallay Domokos. Bennünket legközelebből érdekelt s reánk legmélyebb hatást gyakorolt dr Imre Lajosnak és dr Tavaszi Sándornak a presbyteri és lelkesi konferencia keretében tartott előadása. A presbyteri konferencián dr Imre Lajos ismertette először a presbyteri tisztséggel járó magasztos kötelezettségeket, majd Sulyok István arról a sulyos felelősségről beszélt, melyet válságba jutott iskolaügyünk ró a presbyterekre. Csernák Béla a presbyterek vallásos Krisztus nyomdokán járó életének szükségességét hangsúlyozza; a presbyteri munka is csak Krisztus által lehet eredményes és áldásos. Dr Tavaszi Sándor, dr Thury Kálmán és dr Olasz Béla vettek még részt a kitűzött tárgy megvilágításában. A kolozsvári vendégek váradi szereplésének utolsó mozzanata s nekünk talán a legfeledhetetlenebb élményünk azaz előadás, mit a két elkészítársunk a lelkesi konferencián tartott. Dr

Tavaszi Sándor önvalomása, önvizsgálódása lelkiéletünk közös hibáiról, fogyatkozásairól, bajairól lebentette fel a fátyolt, a lélekismeret helyes megérzésével keresgetvén az öngyógyítás módját. Dr Imre Lajos, mint a gyakorlati lelkipásztorkodásnak, belmisszióknak nagy tapasztalatu munkása, jelölt meg e téren eredeti s eredménnyel kecsegtető utakat, módokat. Az előadásuk által keltett mély benyomásnak kifejezésére s a felvetett tárgyak megvitatására már nem volt idő, mert vendégeink este 6 órakor Szalontára utaztak. Kisérje őket Isten kegyelme és áldása útjukon, melyen lelküknek drága kincseit osztogatják bátorításul, utmutatásul, világosságul. — Vasárnap este Nagyváradról Nagyszalontára mentek át a kolozsvári theologia képviselői, hol vallásos esztélyt tartottak, melyen dr Tavaszy Sándor megnyitóbeszédet mondott, dr Imre Lajos felolvasást tartott, Gyallay Domokos novellát olvasott, Farkas Béla énekelte és Bencze Gyula szavalt.

Szegény egészséges, lehetőleg teljesen árva 7—8 év körüli református kisleányt magához venne vidéki református kántor, ki, mint gyermekről, teljesen gondoskodna úgy a jelenben, mint a jövőben. Akik ilyenről tudnak, forduljanak lapunk szerkesztőségéhez.

Hivatalos rész.

323—1924.

Nagyistizteletű Esperes Ur! Nagyistizteletű Lelkesz Ur!

Mióta megindult a „Magyar Nép“ című képes hetilap, elismerésre méltóan szolgálja a maga elé tűzött célt, népünk irányítását, vezetését, utbaigazítását ismeretterjesztő rovataival. A lap iránya egyházunk magasztos céljaival és törekvéseivel nem ellenkezik, sőt egyházunkat a maga kulturális és vallási feladatainak megoldásában segíti. Kíváncsok azért, hogy e lap egyházközösségünk tagjai között minél nagyobb számban elterjedjen. Kérem annak okáért lelkészitársaimat, hogy a tanító urakkal együtt a „Magyar Nép“ című képes hetilapot híveink pártoló figyelmébe ajánlják.

Ugyancsak a hívek figyelmébe kérem ajánlani a Máramarosszigeten megjelenő „Jó Pásztor“ című keresztyén egyházi és társadalmi hetilapot, amely lap egyházkerületi közgyűlésünk ajánlásával indult meg s eddig megjelent valásos építő cikkelvel a pártfogásra méltónak bizonyult.

Atyafiságos szeretettel vagyok
Nagyvárad, 1924 április 14.

Csernák Béla,
egyházkerületi főjegyző.

331—1924. sz.

Nagyistizteletű Lelkesz Uraknak!

Az újabb korpótlékok utalványozása tárgyában a vallás- és szépművészetiügyi miniszter ur 69,681—

1923. szám alatt úgy rendelkezik, hogy minden év szeptemberében pontos kimutatások terjesztendők be hozzá azon lelkészekről, akik új korpótlékokra szereznek igényt, hogy az új költségvetésbe felvételtesenek. Igazoló okmányok csak azokra a lelkészekre nézve küldendők be, akik az első korpótlékokra szereztek igényt; s az új korpótlékok csak az új költségvetési évtől kezdve engedélyeztetnek, amely a jogosultság után következik. A fennebbi rendelkezés alapján felhívom a lelkész urakat, hogy az új korpótlékokra való igényüket minden évben augusztus 15-ig — a szükséges szolgálati bizonyítványok csatolásával — jelentsék be az illetékes esperesükhöz, nt. esperes aai pedig felterjesztéseiket szolgálati bizonyítványokkal augusztus 31-ig küldjék fel hozzánk.

Atyafiságos szeretettel

Nagyvárad, 1924 április 15.

Csernák Béla,
egyházkerületi főjegyző.

Pályázat.

Az érkeserői református egyház pályázatot hirdet a lemondás folytán megüresedett kántortanítói állásra.

Fizetése 10 kat. hold, 1438 □ föld, 1 vékás kenderföld, 3 szobás lakás kerttel, természetben 3 hold legelő haszonélvezete, 6 köből gabona.

Minden iskolás gyermektől egy véka szemes tengeri (40—50 véka).

1200 Lei készpénz. Stóla 1200 Lei-ig.

Az egyházkerület által megállapított fizetési-készítés.

A földek adójának felét az egyház, felét a haszonélvező tanító fizeti.

Kötelessége: az I—VI. osztályu fiu-gyermekek tanítása az egyházkerület tanterve szerint. Az özszes kántori teendők elvégzése. Énekkar szervezése és vezetése. A valláserkölcsei élet fejlesztése terén segédkezés, akadályoztatás esetén a lelkész helyettesítése.

Csak nostrifikáló vizsgát tett, vagy újabb keletű az állami hatóságok által elismert, vagy láttamozott oklevéllel bíró egyének pályázhatnak. — Pályázati határidő 1924 június elseje.

Kellően felszerelt kérvények az érkeserői (Cheseriu) ref. egyház lelkészi hivatalához küldendők (Bihar-m.)

Érkeserü, 1924 március 31.

Presbytérium.

BISZÁK JÓZSEF
harang- és ércöntődjé Ghirocon
(Győrök, Brad-megye)

harangot,

a legutányosabb árak mellett készit a legfinomabb anyagból bármely hangu és nagyságu a legdiszesebb kivitelben, kívánatra feliratokkal, képekkel díszítve, ingó rendszerű vas felső koronával, vagy bármely más kívánt rendszerű állvánnyal. Gyártmányai kiválóságát több elismerő levél igazolja. Érdeklődőknek részletes leírással és árajánlattal készséggel szolgál. [Megrendelésnél kérem ezen lapra hivatkozni.] 1

BÉRES KÁROLY

KÖNYVNYOMDÁJA, KÖNYV-, PAPIR- ÉS IRÓSZER KERESKEDÉSE

a Királyhágómelléki Református Egyházkerület
vallástani kézikönyveinek kiadója és főbizományosa

ORADEA-MARE - NAGYVÁRAD, FŐ-UTCA 14. SZ.

A református elemi népiskolákban használandó összes vallástani kézikönyvek, magyar- és románnyelvű tankönyvek [nyelvtan, földrajz, történelem, alkotmánytan], térképek, füzetek, írószerek és iskolai nyomtatványok legolcsóbb beszerzési forrása. Figyelmes kiszolgálás. Az Egyházaknak és Iskoláknak árendedményt nyújtok.